

5. Det betegnes i redegørelsen som en fejl, at rigsrevisionen efter at være blevet gjort bekendt med arbejdsministeriets godkendelse af den nye ordning på grundlag af 1976-rapporten ikke tog lovsørgsmålet op over for arbejdsministeriet.

Efter rigsrevisorloven har rigsrevisionen pligt til at påse hjemmelsspørgsmål. Da rigsrevisionen var bekendt med, at arbejdsministeriet havde udbedt sig en indstilling snarest muligt fra direktoratet om lovsørgsmålet, og da rigsrevisionens ledelse som nævnt ovenfor under afsnit II, 1, var af den opfattelse, at der – i hvert fald fra og med tillægsbevillingsloven for 1977–78 – var den fornødne hjemmel for forskudsbetalingerne, kan denne fejl som anført næppe antages at være af en sådan grovhed, at den kan udgøre tjenesteforsømmelse.

Det betegnes endvidere i redegørelsen som en fejl, at rigsrevisionen ikke fulgte spørgsmålet om vilkårene m.v. for forskudsbetalingerne op før sommeren 1979.

Det fremgår af redegørelsen, at rigsrevisionen i 1976 ved afgivelsen af arbejdsgruppe-rapporten besluttede at følge, hvordan ordningen kom til at fungere i praksis.

Det fremgår endvidere, at rigsrevisionen havde overvejelser om at iværksætte en opfølgende undersøgelse, men at en sådan først blev påbegyndt i foråret 1979. Dette skyldtes efter det oplyste opbygningen af den nye rigsrevision og manglende personalemæssige ressourcer.

Justitsministeriet finder det ikke på det foreliggende grundlag muligt at vurdere, om den prioritering, rigsrevisionen har foretaget, er rigtig. Justitsministeriet finder imidlertid, at der næppe er grundlag for at antage, at den foretagne prioritering kan have karakter af en ansvarspådragende forsømmelse.

6. Det fremgår af redegørelsen, at undersøgelsesdommeren finder, at rigsrevisionen i beretningen til statsrevisorerne i 1980 burde have redegjort nærmere for lovgrundlaget for ordningen og for, at rigsrevisionens repræsentanter i arbejdsgruppe-rapporten i det hele havde taget afstand fra den nye ordning.

Som nævnt ovenfor under pkt. 5 fandt rigsrevisionens ledelse, at der var blevet skabt fornøden hjemmel. Hertil kommer, at rigsrevisionen ifølge redegørelsen på dette tidspunkt koncentrerede sig om at få klarlagt

de faktiske oplysninger omkring den måde, hvorpå ordningen blev praktiseret, herunder rentens størrelse.

I lyset heraf finder justitsministeriet det tvivlsomt, om det med rette kunne forventes af rigsrevisionen, at lovsørgsmålet udtrykkeligt blev behandlet i beretningen, selv når henses til, at statsrevisorerne efter loven er berettiget til at lægge de af rigsrevisionen givne oplysninger i beretningen til grund for deres endelige stillingtagen og derfor må kunne stole på, at alle relevante oplysninger er medtaget.

7. Det betegnes i redegørelsen som en fejl, at man hverken i arbejdsministeriet eller i arbejdsdirektoratet tilstrækkeligt hurtigt og effektivt fulgte kritikken fra rigsrevisionen i skrivelsen fra 27. februar 1980 op ved fastsættelsen af administrative regler.

Som omtalt ovenfor i afsnit I blev der i perioden fra februar 1980 til efteråret 1982 holdt nogle enkelte møder og udvekslet nogle enkelte skrivelser mellem arbejdsdirektoratet og rigsrevisionen.

I løbet af sommeren 1980 behandlede arbejdsdirektoratet endvidere nogle forslag om en bankløsning (Jyske Bank) og en løsning med postgiro. Arbejdsdirektøren fandt ifølge det oplyste ikke, at forslagene var anvendelige, og de blev ikke formelt forelagt arbejdsministeriet. Arbejdsdirektøren har oplyst, at han underrettede arbejdsministeriets departementschef herom.

Undersøgelsesdommeren finder, at arbejdsdirektoratet burde have forelagt forslagene formelt for arbejdsministeriet.

Der findes ingen generelle faste regler for, hvordan samvirke mellem et departement og dets styrelser bør gennemføres.

Bedømmelsen af, om en mundtlig orientering i stedet for en skriftlig forelæggelse i det pågældende tilfælde kan karakteriseres som en egentlig fejl, må efter justitsministeriets opfattelse navnlig afhænge af, om orienteringen sikrede, at ministeriet fik – eller kunne få – det tilstrækkelige indblik i sagen til at vurdere denne. Det må endvidere afhænge af de retlingslinjer eller den praksis, der i øvrigt fandtes i forholdet mellem arbejdsministeriet og direktoratet. Arbejdsdirektøren har oplyst, at han generelt orienterede arbejdsministeriets departementschef mundtligt om alle væsentlige problemer.